

AS SEIS da tarde,
belísima hora para inmovilizar os reloxos,
o vento e os areeiros.

Abóndame co teu corpo nu,
coa calidez da túa pel inflamada de presenza.

Silandeiramente,
devagar,
descubro cada anaco como lugar inexplorado:
plantacións de liño antigo, centeo delgado
de luminosas espigas,
salinas fresquísimas
e auténticas,
flores insólitas,
estrelas de mar adormecendo sobre a pel.

Ás seis da tarde, no momento da calma,
no instante das velas
brancas,
percorro o teu corpo asolagada de estío.

Vento cálido que ondea, carromeiros
enfeitando os brazos,
aromas de seivas doces,
augas abalando palabras salgadas,
instantes azuis...
Á hora da tarde maina, do momento suavísimo,
apértome contra o teu corpo respirando o teu aire.

(Flores de liño durmidas, muíños de mar, velas dondas, espazo cálido...)
Durmimos soños de luz nun leito de buguinas brancas.

Lucía Novas